

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.128/2015/8. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Bencző Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Bencző Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a City Invest Üzleti Tanácsadó Kft. (felszámoló szervezet címe, felszámolóbiztos: Dr. Kárpáti Péter - felszámolóbiztos címe), mint felszámoló szervezet által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r., a Dr. Gál Ferenc Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Gál Ferenc ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) II. r., a Lázár Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Lázár Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) III. r., a Dr. Gál Ferenc Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Gál Ferenc ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) IV. r., az alperes neve (alperes címe) V. r., és a Gere Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Gere István ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) VI. r. alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és egyéb iránt indított perében, a Nyíregyházi Törvényszék 2014. november 27. napján kelt, 13.G.15-14-040153/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2015. május 12. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a II. és IV. r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 273 050 (Kettőszázhetvenháromezer-ötven) Ft másodfokú perköltséget, és az államnak - az illetékhatóság külön felhívására 1 195 600 (Egymillió-egyszázkilencvenötezer-hatszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az 1993. március 1-jén tejtermék gyártása főtevékenységgel TT. Kft.-ként létesült, 2001. október 7.-től TT. Kft. cégnevű gazdasági társaságnak (a továbbiakban: I. r. alperes) 2011. április 11.-től október 7.-ig a IV. r. alperes, 2011. október 7.-től 2012. március 1.-ig még a II. r. alperes voltak a képviselőre jogosult vezető tisztségviselői.

Az I. r. alperes a Nyíregyházi Törvényszék által 2012. március 1-jei kezdő időponttal elrendelt felszámolás alatt áll.

A felperest - a Nyíregyházi Törvényszék 2012. július 4-én jogerős 13.G.15-12-040029/11. számú ítéletén alapuló - 14 944 433 Ft tőkeösszegben és annak járulékaiban bejelentett követelésével a felszámoló 14 944 433 Ft „f” kategóriába sorolt, 729 385 Ft „g” kategóriába sorolt és 156 740 Ft „f” kategóriába sorolt követeléssel rendelkező hitelezőként tartja nyilván.

A 2012. január 2-án kelt adásvételi szerződéssel az I. r. alperes a tulajdonában lévő ...-i .../2. hrsz-ú „kivett üzem” megnevezésű, 7289 m² területű ingatlanát (amelyre az V. r. alperesnek az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vezetékjoga, a VI.r. alperesnek pedig 150 000 000 Ft, illetőleg 25 000 000 Ft legmagasabb összeg erejéig keretbiztosítéki jelzálogjoga áll fenn) eladta a III. r. alperesnek, amely gazdasági társaság tagja az I. r. alperesi társaságnak, egyszemélyű tulajdonosa és ügyvezetője pedig a IV. r. alperes.

Az adásvételi szerződés szerint a felek által kölcsönösen megállapított 45 000 000 Ft nettó vételárat a vevő az eladó felé fennálló 45 000 000 Ft + kamatai összegű tagi kölcsön követelése beszámításával fizeti meg.

Az adásvételi szerződés alapján bekövetkezett tulajdonos változást - a bejegyzett jogok változatlanul hagyása mellett - az illetékes földhivatal az ingatlan-nyilvántartásba 2012. január 16-án bejegyezte.

Az I. r. alperes 2012. február 1-jén 26 570 750 Ft értékben, 2012. február 16-án pedig 37 266 372 Ft értékben gépeket és berendezéseket értékesített a III. r. alperes részére, amely szerződések alapján fizetendő vételárakról kiállított számlák szintén beszámítással kerültek kiegyenlítésre.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2012. november 12. napján érkezett keresetlevelében az alábbi kereseti kérelmeket terjesztette elő:

Kérte, hogy a bíróság az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés c.) pont és (1a) bekezdése, valamint a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az I. r. alperes, mint eladó és a III. r. alperes, mint vevő között a ...-i .../2. hrsz-ú (R., ... u. 131. szám) alatti „kivett üzem” ingatlan tulajdonjogának 45 000 000 Ft vételár ellenében történő adásvételével létrejött szerződés semmis, és keresse meg az illetékes földhivatalt az eredeti állapot helyreállításának bejegyzése iránt.

Kérte, hogy - a 2000. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2) bekezdése alapján - kötelezze a bíróság a II. és IV. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessék meg a felperesnek a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság előtt 13.G.15-02-040029 számú eljárásban hozott jogerős ítéletben megítélt teljes követelést.

Kérte továbbá, hogy a bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy a II. és IV. r. alperesek, mint az I. r. alperes korábbi ügyvezetői a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, amelynek eredményeként az I. r. alperes vagyona csökkent, és a hitelezők követeléseinek teljes kielégítése meghiúsult.

Kereseti kérelmével együtt - a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján - kérte a II. és IV.r. alperesek egyetemleges kötelezését a 14 944 433 Ft és járulékai összegű követelése megtérülése érdekében vagyoni biztosíték nyújtására.

A keresetét 2013. január 9-én kiterjesztette a ...-i .../2. hrsz-ú ingatlanra vonatkozó jogok ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogosultjaiként az V. és VI. r. alperesekre azzal, hogy velük szembeni kereseti kérelme az előbbi kereseti kérelmei teljesítésének tűrésére irányul.

Az I. r. alperes egy másik hitelezője (a K-R. Kft.) keresete alapján a Nyíregyházi Törvényszéken indult 7.G.15-12-040117 számú perben 2012. október 16. napján meghozott (és a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.142/2013/4. számú helybenhagyó ítélete folytán 2013. december 6-án jogerőre emelkedett) ítéletében az I. és III. r. alperes között 2012. január 2-án létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségét megállapította - az illetékes földhivatal megkeresésével -, elrendelte a megelőző ingatlan-nyilvántartási állapot visszaállítását, ennek tűrésére, valamint az ingatlan 15 napon belül történő birtokbaadására kötelezte a jelen per III. r. alperesét.

E jogerős ítéletre figyelemmel a felperes az I. és III. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmétől elállt, amely nyilatkozata alapján az elsőfokú bíróság a 2014. október 10-én meghozott, és 2014. február 5-én jogerőre emelkedett 7. sorszámú végzésével az I. és III. r. alperesekkel szemben a pert megszüntette.

A 2014. november 26. napján meghozott - és e részében fellebbezéssel nem támadott - 17. sorszámú végzésében pedig - a felperes elállása folytán - megszüntette a pert az V. és VI. r. alperesekkel szemben is.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott 19. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a II. és IV. r. alperesek javára „egyetemlegesen” 474 484 Ft perköltség 15 napon belül történő, az állam javára - az illetékhatalóság külön felhívására - 896 700 Ft eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság - a fentieken kívül - rögzítette, miszerint a jogi képviselője által a perben 2014. október 13-án benyújtott beadványban felperes a II. és IV. r. alperesekkel szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján előterjesztett kereseti kérelmét azzal tartotta fenn, hogy az adós társaság vagyona a volt III. r. alperes részére értékesített - azaz a társaságból kivont - vagyontárgyai (pl. üzemberendezések, tejbegyűjtő állomás) értékével összesen 14 944 433 Ft összegben csökkent.

Keresetét akként módosította, hogy a II. és IV. r. alperesek vagyoni biztosíték nyújtására kötelezése iránti kérelmétől elállt, ugyanakkor - a 2014. március 15-től hatályos Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján kérte a II. és IV. r. alperesek egyetemleges kötelezését 14 944 433 Ft tőke és abból 5 477 051 Ft után 2011. október 30-tól, 4 660 623 Ft tőke után 2011. november 30-tól, 4 800 750 Ft tőke után 2011. december 30-tól a kifizetéséig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az adós felszámolási eljárásában a felszámoló által 2013. július 24. napján benyújtott, és a Nyíregyházi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma Fpk.15-11-011002/68. számú, 2013. november 4-én kelt végzésével jóváhagyott közbenső mérleg alapján a hitelezők igényeinek kielégítésére nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona.

A 2014. október 30-ai, majd a 2014. november 27-ei - berekesztéssel zárult - tárgyaláson pedig a felperesi képviselő úgy nyilatkozott, hogy a Cstv. 33/A. § szerinti megállapítást nem kér, kizárólag a II. és IV. r. alperesek marasztalását kéri a felperes javára a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján.

A II. és IV. r. alperesek az érdemi ellenkérelmükben a felperes módosított kereseti kérelmének elutasítását és perköltségben marasztalását kérték.

Azzal védekeztek, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet közvetlenül az adós felszámolása elrendelését megelőzően, 2012. márciusában valósult meg.

Vitatták, hogy ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és azt is, hogy ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, illetőleg, hogy a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították.

Az elsőfokú bíróság döntése jogi indokolásában mindenekelőtt leszögezte, hogy a felperes a módosított kereseti kérelmét kizárólag - a törvénybe 2014. március 15-ei hatállyal beiktatott, de a folyamatban lévő felszámolási eljárásokban is alkalmazandó - Cstv. 33/A. § (7) bekezdésére alapította, amely jogszabályi rendelkezés szerinti marasztalás azonban kizárólag az adós gazdálkodó társaság javára történhet. Ezáltal a felperes keresete - amelyben a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésére alapozva a saját maga javára kérte a II. és IV. r. alperesek kötelezését - megalapozatlan volt.

Az elutasító döntése indokaként az elsőfokú bíróság „emellett” arra is rámutatott, miszerint a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerinti marasztalási per a jogszabály szövegéből következően is csak az (1) bekezdés szerinti eljárásban kérhető, azaz csak abban az esetben, amennyiben a kereseti kérelem kiterjed arra is, hogy a hitelező (vagy az adós nevében a felszámoló) megállapítási keresetet terjeszt elő.

Mindezekben felül nem teljesült a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésébe foglalt az a feltétel sem, amely szerint megállapíthatónak kell lennie annak, hogy a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és részleges vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezők igényének kielégítéséhez nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a közbenső mérleg adataiból megállapította, hogy a 154 679 807 Ft összegben nyilvántartott hitelező igénytel szemben a felszámoló 115 142 000 Ft értékű eszközt tart nyilván (a közbenső mérleg készítésének időpontjában) úgy, hogy a közbenső mérleg nem tartalmazza az adásvételi szerződés szerinti 45 000 000 Ft értékű ingatlant, amely pedig időközben az adós vagyonába visszakerült.

Ezen kívül a közbenső mérleg nem tartalmazza azt sem, hogy a felszámoló az ingók értékesítésével kapcsolatban szintén pert indított, melynek eredményeként a felszámolási vagyon köre bővíülhet.

A perköltség és illeték viselése tárgyában hozott ítéleti rendelkezése indokolásaként az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a permegszüntető végzések után a felperes által fenntartott kereseti kérelmek alapján a pertárgyérték 14 944 433 Ft tőkeköveteléssel azonos összegű.

Mivel a felperes a perben pervesztes lett, az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján őt kötelezte a II. és IV. r. alperesek javára ügyvédi munkadíjból eredően keletkezett, és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) - b.) pontjai, illetőleg a 3. § (6) bekezdése alapján 474 484 Ft összegben megállapított ügyvédi

munkadíj, mint perköltség, az állam javára pedig 896 700 Ft - a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt - eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, kérte annak megváltoztatását, és a II. és IV. r. alperesek keresete szerinti marasztalását, illetőleg a perrel felmerült költségei megfizetésére kötelezését.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítéletben közölt indokok alapján a keresetének elutasítása jogszabálysértő volt.

Tévesnek tartotta azt az elsőfokú bírói megállapítást, miszerint a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerinti perben marasztalásnak csak az adós javára van helye.

Kiemelte, hogy a törvény szövege - az adós felszámolója mellett - kifejezetten a hitelező számára biztosít keresetindítási lehetőséget, amelyet - a Pp. szabályai szerint - a hitelező saját nevében, és saját javára terjeszthet elő.

Az elsőfokú bíróság jogértelmezése perbizományt jelentene, amely jogintézményt a magyar polgári eljárásjog nem ismeri, ezért amennyiben a felperes - aki az anyagi jog jogosultja - nem a saját javára, hanem közvetlenül az adós gazdálkodó szervezet javára kért volna marasztalást, úgy a keresetét érdemben - keresetösségi jog hiányában - kellett volna elutasítani.

E körben a felperes a fellebbezésében kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróságnak a jogalkotó akaratával ellentétes, ezért súlyosan jogszabálysértő az a fenti hibás jogértelmezése alátámasztására kifejtett érvelése, amely szerint amennyiben a jogszabály lehetőséget adna arra, hogy a felszámolási eljárás során megtörténjen egyes hitelezői igények kielégítése közvetlenül a volt vezető tisztségviselő részéről, ezzel az adott hitelező előnyben részesítése történne meg.

A Cstv. 33/A. § (7) bekezdésén alapuló marasztalási kereset ugyanis nem az adóssal szemben, hanem az adós részéről - hitelezői viszonytól függetlenül - közvetlenül a vezető tisztségviselővel szemben előterjeszthető kártérítési kereset, amely vonatkozásában az elsőfokú bíróság által hivatkozott „előnyben részesítés” fogalmilag értelmezhetetlen.

A fellebbezés szerint jogszabálysértő továbbá az elsőfokú bíróság részéről a keresetének azzal az indokkal történt elutasítása is, hogy a marasztalás helyett megállapítási kereset előterjesztésére lett volna szükség, és hogy a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerinti marasztalási kereset csak az (1) bekezdés szerinti eljárásban kérhető.

Álláspontja szerint ez a jogszabály értelmezés is téves, mert a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján indítható per - nyilvánvalóan a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt jogalap fennállása körében, vélelmet felállítva - önálló marasztalási per, amely mellett megállapítási kereset - figyelemmel a BDT 2012.2709. számon közzétett eseti döntésben is megnyilvánuló, a Pp. 123. §-ához kapcsolódó bírói gyakorlatra - nem terjeszthető elő.

A fellebbezés tartalma szerint ennél fogva önmagában amiatt, hogy a felperes megállapítási keresetet nem terjesztett elő - illetőleg arra irányuló kereseti kérelmétől elállt - nem volt akadálya annak, hogy a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésére alapított marasztalási keresetét a bíróság érdemben bírálja el.

Ezzel összefüggésben hivatkozott a felperes arra is, hogy egyébként a keresetében állította, az elsőfokú eljárás során pedig igazolta, hogy az adott esetben a II. és IV.r. alperesek az adós gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján látták el.

Az adott ügyben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint vélelmezetten a hitelezői érdekeket sértő magatartásaik és mulasztásaik részletes ismertetését tartalmazza a 2014. október 8-ai beadványa mellékleteként csatolt, az adós társaság felszámolója által készített - és a felszámoló bíróság részéről jóváhagyott - közbenső mérleg szöveges jelentése, ami egyben bizonyítéku is szolgál a felperesi állításokra.

A közbenső mérleg bizonyítéku szolgál arra is, hogy az adós gazdálkodó szervezet 2010. december 31. napján már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, illetőleg arra, hogy a mérlegkészítési időszakban a 64 430 000 Ft összegű jegyzett tőkéje közel 70 %-át elvesztette, mivel a 2010. december 31-ei mérlegforduló napon már csak 21 591 000 Ft saját tőkével rendelkezett. Ezzel szemben az adós rövidlejáratú kötelezettségállománya 127 589 000 Ft-ról 230 448 000 Ft-ra, vagyis 80 %-kal növekedett.

Mindezekre figyelemmel a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésére alapított kereseti kérelem előterjesztése után az elsőfokú bíróságnak a II. és IV. r. alperesek marasztalásához már csak az e törvényhelyben írt feltételek fennállását kellett vizsgálnia.

Az elsőfokú bíróság azonban - amellet, hogy eltérő jogi álláspontja miatt e körben bizonyítási eljárást nem folytatott le - ezzel összefüggésben is téves megállapításokat tett.

A felperes fellebbezése szerint ugyanis bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül az elsőfokú bíróság részéről csupán feltételezés, ezért érdemi döntés alapjaként nem elfogadható az a megállapítás, miszerint a bíróság által jóváhagyott közbenső mérlegben nem szereplő adósi ingatlan, valamint a felszámoló által peresített ingóságok felszámolási vagyon körébe történő visszakerülése következtében az adott esetben a hitelezői igények kielégítése még meg is történhet.

Erre alapítottn olyan következtetés levonása, hogy a jelen esetben nem teljesült a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésében foglalt, a marasztaláshoz szükséges ez a törvényi feltétel sem, teljességgel megalapozatlan és jogszabálysértő.

A II. és IV. r. alperesek írásbeli fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtottak be.

Az ítéletábra a fellebbezést nem találta alaposnak.

A felperes fellebbezése kapcsán az ítéletábra elsőként azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan eljárási szabálysértést, amely miatt az ítéletet a Pp. 252. § (1) illetve (2) bekezdése értelmében a fellebbezésre tekintet nélkül is hatályon kívül kell helyezni.

Az elsőfokú bíróság a keresetet érdemben elutasító ítéleti döntését lényegében azzal indokolta, miszerint a felperes az eredeti keresetét az eljárás során módosította, a végleges, a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésén alapuló - marasztalás iránti - kereseti kérelme azonban csak a Cstv. 33/A. § (1) szerinti megállapítási keresettel együtt terjeszthető elő, önállóan nem, így arról a bíróság - megállapítási kereseti kérelem hiányában - nem dönthetett.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen emiatt támadta az ítéletet.

A fellebbezés, illetőleg a felperesi kereseti kérelem elbírálásánál elsőként annak a vizsgálata indokolt, hogy a felperes a kereseti kérelmét milyen tartalommal terjesztette elő, azt az eljárás során mikor, miképpen módosította, ennek figyelembevételével azt mennyiben és milyen tények-körülmények alapján kellett elbírálni, a keresetmódosításokat eljárásjogi korlátok gátolták-e, illetve az anyagi jogi szabályozás figyelembevételével a

keresetben érvényesített, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén illetve a (7) bekezdésén alapuló igények közötti többszörös áttérés megengedett-e.

A felterjesztett iratokból megállapíthatóan a felperes a keresetlevélben a II. és IV. r. alpereseknek 14 944 433 Ft tőke és járulékai egyetemleges megfizetésére kötelezése iránti kereseti kérelmét arra alapította, hogy az adóssal szemben mezőgazdasági termékértékesítési szerződésből eredően, jogerős ítélet alapján fennálló követelése megtérítéséért az alperesek „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2) szerint felelősséggel tartoznak.

Emellett kérte az alperesek kártérítési felelősségének megállapítását a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján, azt állítva, hogy a követelésének, az adóssal szembeni, a felszámolási eljárásában hitelezőként történő érvényesítése teljes egészében - a II. és IV. r. alperesek felróható magatartásával okozati összefüggésben - megghiúsult.

Mivel a két kereset előterjeszthetőségének a feltételrendszere és a tényállása is eltér (emiat nem zárják ki egymást), ilyen keresetek egy eljárásban való előterjesztésének nem volt akadálya, ezáltal pedig nem látszólagos, hanem valóságos tárgyi keresethalmazatról van szó.

Az elsőfokú bíróság e kereseti kérelem tárgyában azonban a pert a 13.G.15-14-040153/7. számú és a 13.G.15-14-040153/17. számú jogerős végzéseivel megszüntette.

A felperes 2014. október 13-án módosította a keresetét akként, hogy a II. és IV.r. alperesek marasztalását - az időközben hatályba lépett - Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján is kérte.

A felperes eredeti, a II. és IV. r. alpereseknek 14 944 433 Ft tőke és járulékai megfizetésére a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján történő kötelezése iránti kereseti kérelme helyett, a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján történő marasztalásuk iránti kereseti kérelem előterjesztése a Pp. 146. § (5) bekezdésben írtak kereti közzé nem illeszthető, ezáltal a 146. § (1) bekezdése szerinti keresetváltoztatás volt. Helyes volt ezért a fellebbezésnek az az érvelése is, hogy az elsőfokú bíróságnak - a Pp. 146. § (1), 3. § (2) és 215. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a perben ezt követően már kizárólag erről a megváltoztatott keresetről kellett döntenie.

Arra is helytállóan utalt a fellebbezés, miszerint annak ellenére, hogy a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése jelen per megindítását követően lépett hatályba, a felperesnek az adós felszámolási eljárásában nyilvántartott hitelezőként, a 2014. március 15. napjától hatályos Cstv. 33/A. § (7) bekezdése, mint anyagi jogszabály alapján ilyen kereseti kérelem előterjesztésére lehetősége volt.

A 2013. évi CCLII. törvény 98.§-ának (8) bekezdése ugyanis a Cstv. 33/A. § (7) bekezdését 2014. március 15-i hatállyal azzal iktatta be a törvénybe, hogy (a Cstv. 83/J. §-a alapján) a rendelkezéseit a folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell.

Az ítéletábra álláspontja szerint ugyanakkor a felperesnek a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésén alapuló marasztalási keresete önálló előterjeszthetőségével kapcsolatos fellebbezési érvelése nem alkalmas az elsőfokú ítélet kért megváltoztatására, vagy hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróságnak a per újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítására.

A Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerint amennyiben a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és részleges vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezők igényeinek kielégítéséhez nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona, bármely hitelező vagy az adós

nevében a felszámoló az (1) bekezdés szerinti eljárásban kérheti a bíróságtól azt is, hogy a bíróság a ki nem elégített követelés megfizetésére kötelezze az (1) bekezdés alapján az adós volt vezetőjét.

Ezzel szemben a gazdasági társaság vezető tisztségviselőinek az adós vagyoncsökkenése miatti kártérítésre kötelezhetőségét lehetővé tévő - az adós társaság felszámolási eljárásában irányadó - Cstv. 33/A. § (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy: a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól (6. §), hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti, és a hitelezői követelések arányos kielégítéséről rendelkezik. Amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig az (1) bekezdés szerinti perben még nincs jogerős döntés, a 60 napos jogvesztő határidő kezdő napja a jogerős bírósági döntés napját követő nap.

A gazdasági társaság vezetőjének a Cstv. 33/A. § (7) bekezdés szerinti marasztalása alapjául szolgáló tényállás tehát különbözik a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján történő marasztalását lehetővé tévő tényállástól.

A kereset az alanyi (anyagi) jog bírósági érvényesítésének eszköze. A kereset tárgya az érvényesíteni kívánt jog (jogviszony), a kereset tartalma a bíróság döntésére vonatkozó határozott kérelem.

Ezt alapul véve a felperes a fellebbezésében arra helyesen hivatkozott, miszerint a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésén alapuló marasztalási igény a vezetői felelősség polgári jogi szabályozási rendszerében önálló jogcím.

A törvény szövege ugyanakkor egyértelművé teszi, hogy a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése, a jogalkotó által a Cstv. 33/A.§-ának a törvénybe foglalásával megteremtett, a gazdasági társaság vezető tisztségviselőivel szemben a magánvagyonukra kiterjedő és kétlépcsős peres eljárásban érvényesíthető felelősségi rendszer keretei közé illeszkedő jogintézmény. Maga a törvény ugyanis kifejezetten kimondja, hogy a ki nem elégített hitelezői követelésért a marasztalást az (1) bekezdés szerinti eljárásban kell kérni. A Cstv. 33/A. § (7) bekezdésére alapított marasztalási igényt tehát nem lehet a megállapítási kereset keretein kívül érvényesíteni.

Az ítéltábla ezért - a fellebbezésben kifejtettekkel ellentétben - az elsőfokú bíróság jogértelmezését tartotta helytállónak, amelynek lényege szerint a felperes marasztalási keresetet a II. és IV. r. alperesekkel szemben a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján (jóváhagyott közbenső mérlegre hivatkozva) is csak akkor terjeszthetett elő, ha volt ellenük a Cstv. 33/A. § (1) alapján indult megállapítási per és az - még a felszámolási eljárás alatt - az alperesek felelősségének megállapításával jogerősen befejeződött; a folyamatban lévő megállapítási perben pedig csak akkor, ha a megállapítási keresettel együtt kéri a bíróságtól azt is, hogy a ki nem elégített követelés megfizetésére kötelezze a (7) bekezdés alapján az adós volt vezetőit.

Azzal ugyanis, hogy a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerinti kereset előterjesztését kifejezetten a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti eljárásban teszi lehetővé, a

törvényalkotó nem változtatott azon - a jogintézményt a törvénybe iktató 2006. évi IV. törvény tervezetéhez adott miniszteri indokolásban kinyilvánított jogalkotói akaraton -, hogy a gazdasági társaságok vezetőivel szembeni, a Gt. 30. § (3) bekezdésén alapuló, a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott igények érvényesítésekor a megállapítási perben kell tisztázni a felelősség megállapításához szükséges tényállást, mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében, ami a hitelezői érdeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben a társaság vagyonában bekövetkezett csökkenés mértékét jelenti.

Ebből következően a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerinti marasztalásra is - a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írtak értelmében - kizárólag a vagyonsökkenéssel összefüggésben értelmezhető hitelezői érdekek sérelme ad jogi alapot, amit pedig - a fentiek szerint - az arra jogosult által előterjesztett megállapítás iránti kereset alapján kell (lehet) vizsgálni.

A felperes jogi képviselője a 2014. október 30-i tárgyaláson annak kijelentése után, hogy a 2014. október 8-ai előkészítő iratában írtakat tartja fenn, és a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésére figyelemmel kéri az alperesek marasztalását, határozottan úgy nyilatkozott, miszerint: „Megállapítást nem kérek, marasztalást indítványozok a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján a felperes javára.” Ezt, továbbá a per 2014. november 27-én tartott tárgyalásán a berekesztés előtt tett azt a nyilatkozatát, hogy „... a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése alapján kizárólag marasztalást kérek ...” az elsőfokú bíróság - a Pp. 160. § (1) bekezdésére figyelemmel - eljárási szabálysértés nélkül tekintette a megállapítás iránti keresettől való elállás bejelentésének. Nem követett eljárási szabálysértést azzal sem, hogy az elállás alapján nem hozott e kereseti kérelem tárgyában a pert megszüntető végzést, mivel a felperes által ugyanazon alperesek ellen előterjesztett marasztalási keresetről érdemben kellett határoznia.

Ugyanakkor, miután a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapítottan kereseti kérelem már nem volt, ezért arról - a Pp. 215. § (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság nem dönthetett. Ez pedig azt eredményezte, hogy az adott esetben nem teljesültek a II. és IV. r. alperesek felperes keresetében kért marasztalásának a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése szerinti feltételei.

Mindezek alapján a felperes keresetének elutasításával az elsőfokú bíróság megalapozott, törvényes döntést hozott, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, azzal, hogy annak további, az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokait a jogerős ítélet indokolásából, mint szükségtelent mellőzi.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a másodfokú eljárásban pervesztesként az ügyvédi díjból eredően keletkezett saját perköltségét magának kell viselnie, és a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni II. r. és IV. r. alpereseknek az ügyvédi díjból származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a 14 944 433 Ft tőkekövetelés, mint fellebbezési pertárgyérték alapul vételével, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) a) és b) pontja, valamint 4/A. § (1) bekezdése szerint, de a (6) bekezdés alkalmazásával 273 500 Ft-ban állapította meg, és annak az alperesek, mint egyetemleges jogosultak javára történő teljesítésére a felperest a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti határidőben kötelezte.

A felperes „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti, 1 195 600 Ft fellebbezési eljárási illetéket az illetékfeljegyzési joga folytán nem

előlegezte, ezért az ítéltábla annak az állam részére történő megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte.

, 2015. május hó 12. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó